

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu

Premišljevanja ob dnevni Božji besedi

Misijonski mesec oktober 2026

Papeške misijonske družbe
Misijonska zveza

Misijonsko središče
Slovenije

Na povabilo Papeške Misijonske zveze so pri nastajanju teh premišljevanj sodelovale pisarne Papeških misijonskih družb v: Italiji, Indiji in ZDA. Prevod in priredbo je pripravilo Misijonsko središče Slovenije z zunanjimi sodelavci. Za interno uporabo.

Četrtek, 1. oktober 2026

Sveta Terezija Deteta Jezusa, devica in cerkvena učiteljica

Berila: Četrtek 26. navadni teden – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Prvi korak s sv. Terezijo

Današnja Božja beseda nas popelje na misijonske poljane. Ves mesec oktober je misijonski mesec, posvečen razmišljanju o misijonih, molitvi za misijone in misijonarje, prošnji za misijonarske poklice. Misijonsko nedeljo, ki bo letos 18. oktobra, pa bomo letos obhajali že stotič.

Danes goduje sv. Terezija Deteta Jezusa, karmeličanka, ki je vse svoje redovno življenje preživela v klavzuri samostana. Njeno srce pa je pokalo po šivih, saj je v veliki ljubezni hotela objeti ves svet. Zapisala je: »Poklicana sem za ljubezen. V srcu Cerkve, ki je moja mati, hočem biti ljubezen.« V molitvi se je darovala še posebej za misijonarje. Zato jo je papež Pij XI. razglasil za zavetnico misijonov. Z njenim godom začnemo naš misijonski mesec.

Jezus v današnjem evangeliju pošilja svoje učence oznanjat veselo oznanilo evangelija. Malo pred tem je Luka že omenil prvo pošiljanje dvanajstih učencev, tistih, ki jih štejemo med apostole. Sedaj pa omenja še dodatnih dvainsedemdeset učencev. Tukaj želi evangelist pokazati, da je Jezus najprej poslal dvanajst učencev k dvanajstim izraelskim rodovom, potem pa je pomislil tudi na druge narode, ki jih je v prvi Mojzesovi knjigi omenjenih prav 72. Tako enim kot drugim Jezus naroča, da naj oznanijo prihod Božjega kraljestva. To pomeni začetek novega obdobja, v katerem bo Božja milost ozdravljala in bo v svetu zavladala solidarnost, pravičnost in mir.

Ta ideal morajo apostoli uresničiti najprej v svojem življenju. Zato se bodo morali obnašati kot jagnjeta med volkovi in se upreti skušnjavi, da bi boljši svet ustvarili z lastno modrostjo, z močjo in nasiljem. Z milostjo, ki jim jo bo dal Gospod, pa bodo lahko ozdravljali ljudi na duši in na telesu.

To naročilo in poslanstvo velja tudi za nas. Papež Frančišek je zapisal: »Kristjani so poklicani, da sledijo Kristusu Gospodu in prinašajo Veselo novico tja, kjer so, da v konkretne življenjske razmere sejejo Božjo besedo, in tistim, ki jih srečujejo, v dejanjih pokažejo živo vero, trdno upanje in dejavno ljubezen.«

Misijonarji to nalogo tudi v našem imenu opravljajo v misijonskih deželah – mi pa jo uresničujemo v naših domovih in po naših župnijah.

Sveta Terezija Deteta Jezusa – prosi za nas!

Petek, 2. oktober 2026

Sveti angeli varuhi

Berila: Svetniki str.: 269

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Bodimo angeli

God svetih angelov varuhov nam govori o neskončni Božji veličini in njegovi navzočnosti in dejavnosti vsepovsod v njegovem stvarstvu.

Izraelci so to skrivnostno Božjo prisotnost globoko in pretresljivo doživeli ob rešitvi iz egiptovskega suženjstva, ko jih je Bog na tako enkraten način vodil v obljubljeno deželo, kjer sta jim bila obljubljena mleko in med. Bog je spremljal ljudstvo na tej dolgi poti, ga podpiral in mu pomagal premagati težave, preizkušnje in ovire, s katerimi se je srečevalo. Predvsem pa mu je, tam sredi puščave, kjer jih ni motila nobena materialna stvar, govoril na srce, da so spoznali, da je njihov rešitelj, vodnik in oče, ki jim daje navodila za vse življenjske poti. Vrhunec tega dogovora z Bogom in njegove obljube, je bilo deset Božjih zapovedi, ki so nekakšni usmerjevalci, vodniki in varuhi na poti skozi življenje.

Dokler so Izraelci poslušali in upoštevali te angele Božje bližine, nasvet desetih zapovedi, so doživljali pravičnost, bratstvo, sodelovanje in blaginjo. Ko pa so začeli stopati ven iz okvirjev angelske navzočnosti in varstva – ni več teklo 'mleko in med', padel je Jeruzalem, nastopila je tema, vrnila se je sužnost in izgnanstvo v Babilon.

Angeli nas vodijo k Jezusu, da pri njem in po njem doživljamo neposredno bližino in navzočnost nebeškega Očeta.

Iz Jezusove naklonjenosti najbolj ranljivim – bolnim trpečim, žalostnim in obteženim – nam postane jasno, da ravno tistim z roba družbe želi posebej približati angele dobrote in usmiljenja, angele pomoči solidarnosti in ljubezni.

Številni misijonarji so bili vedno in so tudi danes takšni angeli Božje navzočnosti in bližine, upanja in pomoči med narodi v deželah sveta. V besedah in dejanjih razodevajo Božje usmiljenje do vseh, začnši z najrevnejšimi in najbolj zapostavljenimi.

Vsak izmed nas je poklican, da je v svojem okolju angel veselja, dobrote, odpuščanja, sodelovanja in ljubezni.

Sveti Angeli varuhi – varujte nas!

Sobota, 3. oktober 2026

Berila: Sobota 26. teden med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Orodje smo v Božjih rokah

Svetopisemski Job je imel veliko premoženje, zato je bil po takratnem razumevanju prepričan, da je ravno njegovo bogastvo dokaz, da je dober in pravičen človek. Ko pa je ob številnih nesrečah in v svoji bolezni vse izgubil, je bil to za njegove sodobnike dokaz, da je v resnici le grešen človek. A Job se ni sprijaznil s tem, da bi ga obravnavali kot grešnika. Zato se je spustil v borbo z Bogom. Na koncu knjige Bog opiše čudeže, ki jih je storil v tem svetu in ki pričajo o njegovi nesporni moči. Takrat Job spozna, da Bog v tem svetu ne deluje kot sodnik, ki deli nagrade ali kazni, ampak kot tisti, ki daje življenje, ki poganja svet in se kaže v hrepenenju po dobrem, v usmiljenju in ljubezni, ki prebivajo v globini človeškega srca. Od tam Bog navdihuje in poraja notranjo polnost življenja.

Učenci, ki jih je Jezus poslal, da oznanjajo prihod Božjega kraljestva, so spoznali, da jih je Bog na skrivnosten način prehitel. On je deloval v čudežih, ki so jih delali. On je ozdravljajal duše, srca in telesa – oni so pa bili le iskreno in požrtvovalno orodje. On je v temi prižigal luč, On je postavljaj ljudi na noge in po njihovem oznanjevanju podarjal vstajenje, novo življenje.

V misijonskem poslanstvu se je vedno znova pokazala Božja zmaga nad silami zla in Božje usmiljenje do vseh, ki so trpeli zaradi bolezni in vseh vrst trpljenja. Naloga misijonarjev je ohranjati upanje in graditi z domačini boljši svet, v katerem bo zlo dokončno izginilo. In k temu delu za boljši svet smo poklicani vsi, vsak na svojem mestu.

Papež Janez Pavel II. je poudaril: »Bog kaže svoje delovanje in svojo moč v srcu vsakega človeka, v pobudah, tudi pri nevernih, v naporih človeške dejavnosti, ki so usmerjeni k resnici, k dobremu, k Bogu.« (Odrešenikovo poslanstvo 28).

To sporočilo, ki vodi misijonarje, naj prevzame tudi nas – da bomo povezani v molitvi in dobrih delih slavili Boga in osrečevali vse ljudi – da se bo videlo, da smo vsi Božji otroci in bratje med seboj.

Marija, kraljica miru – prosi za nas!

Nedelja, 4. Oktober 2026

Rožnovenska nedelja

Sveti Frančišek Asiški, redovni ustanovitelj

Berila: 27. nedelja med letom – Leto A – ROŽNOVENSKA NEDELJA

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Slavimo Gospoda z življenjem

Vsako nedeljo pri sveti maši stopimo pred Boga – on se skloni k nam po Jezusu Kristusu, da bi se mi lahko oklenili njega. V moči iste ljubezni se potem lahko mi sklonimo k našim bližnjim. Gre za zvesto ljubezen, ki jo prejemamo od Boga zato, da bi jo delili naprej.

Prerok Izaija nam poroča, da Izrael, izbrano Božje ljudstvo, že v Stari zavezi ni bilo zvesto Bogu. Kljub pozornosti, ki jo je svojemu narodu izkazoval Bog, in kljub obljubam, da mu bodo zvesti, so ga vedno znova razočarali. Izkazali so se kot izrojen vinograd, ki namesto grozdja rodi viničje. Njihovo življenje ni dajalo sadov veselja, ampak trnje in osat slabih letin ter napadanja sosednjih narodov. Zato je Bog dopustil uničenje tega vrta obljubljene dežele, tega vinograda, ki je bil prej up in veselje ljudstva.

Jezus se v evangeliju dotakne te prispodobe o vinogradu, ki je bila Izraelcem zelo blizu. Pozornost usmeri na voditelje ljudstva, na oskrbnike tega Božjega vinograda. Ti so v svoji prevzetnosti in pohlepu iskali v podarjenem vinogradu svoje lastne koristi. V svoji neodgovornosti in egoizmu so vzeli življenje tistim, ki bi jim bili dolžni prinašati sadove. In takrat se zgodi nek nerazumljiv prelom v človeku – ko namreč človek ubije človeka, drvi naprej v prepad in ubije tudi Boga.

Na žalost se skozi zgodovino nezvestoba iz Stare zaveze – ki je rodila nerodovitnost, trnje in osat – ponavlja tudi danes. Na žalost se Jezusova prilika o neodgovornih in nezvestih vinogradnikih ponavlja tudi danes. Tudi mi smo večkrat igralci v teh zgodbah – in ni sadov, ker ni navzočnosti Boga.

Apostol Pavel nagovarja v svojem času in tudi nas danes, naj cenimo vse, »kar je resnično, plemenito, pravično, čisto, ljubeznivo, častno«, z eno besedo vse, kar je krepostno in zvesto ljubezni do Boga in do bližnjega.

Postanimo spet odgovorni vinogradniki, da bodo naši vinogradi dajali grozdje veselja, s katerim bomo osrečevali tudi druge. Bodimo tudi mi misijonarji upanja med narodi in oznanjajmo evangelij bratske bližine, sočutja in služenja.

Rožnovenska nedelja je danes.

Kako lepo nas sveti Frančišek od občudovanja narave in njenega Stvarnika, popelje h Kraljici rožnega venca. Tukaj najdemo tisti zaklad biserov Božje navzočnosti, ki nam jih nebeška Mati deli po jagodah rožnega venca. V tej molitvi se skozi leto, po domače bi lahko rekli, z Marijo pogovarjamo o

odprti roki nebeškega Očeta, ki nam po Sinu Jezusu v to lepoto narave podarja luč rešitve in moč njegovega objema.

Naši predniki so znali ceniti to molitev, saj so na vse jagode pritrdili osebno dogajanje in življenjske poti svojih dragih. Po Mariji so z Jezusom povezovali vse člane družine. Ustvarjali so občestvo svetih – nas popotnikov na zemlji, trpečih v vicah in srečnih v nebesih. V vse prepade življenja so znali spustiti to vrv, da smo prišli na površje. V največji mrak in temo so z Marijo posvetili k izhodu iz tunela. V najhujših kalvarijah so se znali po rožnem vencu oprijeti Marijine roke in stopiti v nov dan. V grozo umiranja so z Marijo nakapljali po jagodah rožnega venca žarke upanja, poguma in vedno novega vstajenja.

Kot imamo štiri strani neba, tako imamo štiri dele, štiri zaklade skrivnosti rožnega venca, ki na vse strani v vsakdanjik prinašajo Pot, Resnico in Življenje – pa seveda našo Mater Marijo. V veselem delu sprejemamo bisere življenja ob Marijinem »zgodí se« – da bi tudi mi znali reči svoj »zgodí se«. Ob svetlem delu nas bogatijo biseri Jezusovega javnega darovanja, z vrhuncem v sveti evharistiji – da bi vsak dan vzklikali »dobro je, da smo tukaj«. V žalostnem povezujemo Jezusovo daritev z našo Kalvarijo in se učimo iskreno spregovoriti »Oče, zgodi se tvoja volja ... v tvoje roke se izročam«. V častitljivem delu pa vedno znova spoznavamo, od kod so tudi naše zmage, ko z Vstalom lomimo skale in z življenjem pojemo alelujo. In če imamo v rokah še misijonski molek, ki ima barve vseh kontinentov, potem smo povezani preko Marije z vesoljno Cerkvijo. Že 200 let nas povezuje pobuda misijonskega rožnega venca v eno družino molivcev za misijone in misijonarje. Naši misijonarji in misijonarke pogosto povedo, kako močno občutijo duhovno bližino in podporo iz domovine. Ne gre le za materialno pomoč, temveč tudi za duhovno podporo. Z molitvijo za misijone skupaj postajamo ena velika misijonska Cerkev.

In to je naše poslanstvo, da pod Marijin plašč zberemo vse brate in sestre, da iz Marijinih rok sprejemamo Jezusa in ga podarjamo v naročje tudi misijonskim deželam.

Sveti Frančišek – prosi za nas!

Ponedeljek, 5. oktober 2026

Sveta Favstina Kowalska, redovnica

Berila: Ponedeljek 27. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Ljubiti, ljubiti ljudi sem učil ...

Jezus v evangeliju učitelju postave in nam danes jasno pove, da pravo življenje pomeni uresničiti največjo zapoved: »Ljubi Boga z vsem srcem in bližnjega kot samega sebe.«

Prvo se nam zdim samoumevno – ljubiti Boga, kar pomeni pač moliti in ga častiti, spoštovati in poslušati. Ampak – pred Boga se postaviš, kadar ti paše, ustreza, kadar ga v stiski potrebuješ – drugače ga pa ne vidiš, ne zaznaš. Svojega bližnjega pa imaš neprestano pred očmi, visi ti tako rekoč za vratom. Tu pa se nam zdi, da je treba razločevati, kdo zasluži našo pozornost, našo naklonjenost, našo pomoč – če hočete: našo ljubezen!

Ampak Jezus v evangeliju je zelo jasen. Usmiljeni Samarijan bo ostal za vedno sinonim ponižne iskrene in požrtvovalne ljubezni do bližnjega. Ne ozira se na status človeka, ampak vidi stisko in jo reši. Drugi, ki to stanje vidijo, so verni, vendar le v besedi, ker gredo mimo in pustijo za seboj Kajново temo – »mar sem jaz varuh svojega brata«. Samarijan pa je tujec, vendar ima srce, posluša vest, ki mu ne da miru. Zanj je bližnji vsak človek – »kar ste storili kateremu teh najmanjših, ste meni storili«.

Razlaga je jasna: ljubezen ne sme biti usmerjena le k ljudem, s katerimi imamo sorodstvene in prijateljske vezi ali skupne interese, ampak se mora odpreti vsem, ki so v stiski. Vsem, s katerimi se srečujemo, z njimi delamo – pa naj bo v družini, fari, kraju, narodu ali v svetu. Vsi so naši bližnji – njihovo veselje je naše veselje, njihova stiska je tudi naša bolečina, njihova noč je tudi naša tema in njihova smrt je tudi naše umiranje. Ne hodimo zato mimo revežev, ki so padli na ovinkih življenja v roke razbojnikom sedanjega časa. Bodimo usmiljeni Samarijani.

Jezusov nasvet ni: Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal – ampak: ljubi Boga z vsem srcem in svojega bližnjega kot samega sebe. Iz tega pa sledi konkretno tole: »Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.«

Na ta način bo Cerkev postala odprt dom, kraj srečanja, kjer se različni narodi prepoznajo kot bratje.

Sveta Favstina Kowalska – prosi za nas!

Torek, 6. oktober 2026

Sveti Bruno, redovni ustanovitelj

Berila: Torek 27. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Moli in delaj ...

V današnjem berilu nam apostol Pavel lepo predstavi svojo razgibano življenjsko pot. Izredno nadarjen, kot je bil, je, preden se je pridružil Kristusu, do podrobnosti poznal Sveto pismo in dogodke Stare zaveze. Jasna mu je bila vsa razgibana zgodovina in Božji posegi, ki so iz stisk reševali Izraelsko ljudstvo – vse to pa se ni skladalo z njegovo predstavo o delovanju prvih kristjanov. Ti so namreč v Jezusu videli Pot, Resnico in Življenje, v evangeliju pa – v nasprotju s predpisi Stare zaveze – en sam klic k svobodi in ljubezni. V svoji pretirani gorečnosti za stara izročila je Pavel kristjane obsojal, preganjal in celo vodil v smrt. Globoko premišljevanje vse te Božje bližine in končno dramatično srečanje z Jezusom pred Damaskom, pa je strlo njegovo oholost, ga streznilo in iz preganjalca naredilo vnetega oznanjevalca Jezusa Kristusa.

Kaj pomeni prisluhni Božjemu navdihu, prisluhni Jezusu, se spustiti k njegovim nogam, mu odpreti srce – nam pokaže današnji evangelij v srečanju Marte in Marije z Jezusom v Betaniji.

Jezus Marte ne graja zaradi njene skrbnosti: to je bila naloga, ki ji je pripadala kot gostiteljici. Preprosto pove, da je Marija, kot pozorna poslušalka njegove besede, izbrala boljši del, ki ji ne bo odvzet. Ko gre za Jezusa, torej ni v ospredju najprej akcija. Ta je zaradi pretirane zagnanosti lahko tudi uničujoča, tako kot pri Savlu. Postati Pavel pomeni, po zgledu Marije iz Betanije poslušati Jezusa in potem z delovanjem pokazati, da uresničujemo njegovo poslanstvo – ki je oboje: poslušati in uresničiti.

Gre za sporočilo o odrešenju, ki ga je treba »prežvečiti«, se vanj poglobiti in ga živeti v lastnem življenju, preden ga posredujemo drugim. To še posebej čutijo misijonarji, ki zaradi svojega poklica prinašajo evangelij v okolja, ki se razlikujejo od naših. In to velja tudi za vse nas. To pa je mogoče le, če imamo srce odprto, da prisluhnemo evangeliju in ga v besedi in dejanju pokažemo v svojem okolju.

Sveti Bruno – prosi za nas!

Sreda, 7. oktober 2026

Rožnovenska Mati Božja

Berila: Sreda 27. teden med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Z nebeškim Očetom in Materjo Marijo

Prva Cerkev je doživljala močna doživetja, zanimiva spoznanja in jasno delovanje Svetega Duha. Apostoli so vedno bolj čutili, da mora biti Cerkev odprta vsem ljudem, da mora z naukom in zakramenti objeti v Jezusovem imenu vse ljudi. Vedno bolj so razumeli, da stari predpisi in okvirji, ki so natančno določali javno in zasebno delovanje, ne ustrezajo več. Jezus ni prišel odpraviti starih zakonov, ampak jih je prišel dopolnit, da bi nam olajšal bremena medsebojnega sožitja in pot k Očetu.

Zgodba o sporu med Pavlom in Petrom poudarja, kako pomembno je, da vedno iskreno iščemo tisto, kar resnično pomaga k edinosti vernikov med seboj in s Kristusom. V tej smeri papež Leon v *Poslanici za letošnjo Misijonsko nedeljo* piše: »Biti kristjan ni v prvi vrsti skupek praks in idej: je življenje v združenosti s Kristusom [...]. Iz tega zedinjenja izvira medsebojna povezanost med verniki in se rojeva vsa misijonarska rodovitnost.«.

Molitev očenaš nam pomaga razumeti, kaj je bistveno v krščanstvu. V njej nas Jezus uči, da moramo prositi Boga kot Očeta. To predpostavlja zavest, da smo vsi ljudje bratje in sestre, obdarjeni z enakimi pravicami in dolžnostmi, in da se morajo zato med seboj vedno spoštovati in ljubiti. To pa nas zopet privede do spoznanja, da so dobrine, ta »vsakdanji kruh iz Očetove roke«, za vse ljudi. Ob tej bogato obloženi mizi stvarstva se lahko in moramo gostiti vsi ljudje, saj smo vendar bratje in sestre, otroci nebeškega Očeta. To je temeljno sporočilo, ki ga je Jezus zaupal svoji Cerkvi in o katerem misijonarji pričujejo po svetu.

Danes, na god Rožnovenske Matere Božje, se lahko s hvaležnostjo zazremo v to vrvico jagod. V pogovoru z Marijo o velikih odrešenjskih dogodkih iz Jezusovega življenja vedno bolj razumemo in sprejemamo Boga za Očeta, Jezusa za odrešenika in Svetega Duha za plamen ljubezni. Mati Marija naj nam pomaga v tem odnosu do Troedinega Boga in do bližnjega, da bomo ob molitvi rožnega venca lažje izrekli svoj »zgodí se«.

Kraljica presvetega rožnega venca – prosi za nas!

Četrtek, 8. oktober 2026

Berila: Četrtek 27. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Vztrajni v molitvi

Božja beseda danes postavlja misijone v središče vere. Misijon se začne s poslušanjem Svetega Duha. Ko vera postane srečanje z živim Kristusom, Sveti Duh živo deluje, nas preoblikuje in pošilja. Saj poznamo pregovor blaženega A. M. Slomška: »Če hočeš druge vneti, moraš sam goreti.« Iz tega pa nujno sledi tudi naslednja misel: »Česar polno je srce, to usta govore in dela to store.«

Odlok o misijonih Drugega vatikanskega koncila nas spomni na to, da je Cerkev »po svoji naravi misijonska«, rojena iz Sina po Svetem Duhu (AG 2). Cerkev ne oznanja sebe, ampak pričuje o Bogu, ki ostaja zvest svojim obljubam in pozoren na klice človeštva – je zapisal papež Frančišek.

V današnjem evangeliju Jezus priporoča, kako mora biti molitev drzna, vztrajna in zaupna. Misijonski učenec je tisti, ki neomajno trka, prepričan, da mu Oče ne bo dal kamnov, ampak Svetega Duha. Misijoni ne temeljijo le na strategijah, ampak na molitvi, ki si upa prositi in se ne naveliča. Ali kakor pravi omenjeni odlok, je glavni akter misijonov Sveti Duh, ki pripravlja srca in vodi oznanjevalce.

V svetu, zaznamovanem z utrujenostjo in strahom, današnja berila vabijo Cerkev, naj obnovi svoj misijonski zagon: zaupa Svetemu Duhu, prostovoljno služi in vztrajno moli. Le Cerkev, zakoreninjena v veri, molitvi in upanju, lahko resnično z ljubeznijo oznanja Kristusa vsem narodom.

To oznanjevanje pa se mora vedno znova potrjevati v delih sodelovanja, povezanosti in naklonjenosti. Saj zmoremo, če imamo vero, tudi sredi naših noči prižigati luč drugim. Saj smo sposobni, če imamo upanje, namesto kamenja medsebojnih odnosov podarjati ljubezen. Saj znamo, če imamo ljubezen, namesto pikov kač in škorpionov drug drugemu podarjati cvetje veselja in zdraviti rane.

Bog je vendar naš Oče – bodimo povsod in vedno njegovi otroci.

Mati milosti Božje – prosi za nas!

Petek, 9. oktober 2026

Sveti Janez Henrik Newman

Berila: Petek 27. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Zvesti Bogu

Apostol Pavel danes v berilu pogumno opredeli pripadnost Božjemu ljudstvu na veri: »Zavedajte se torej, da so Abrahamovi sinovi tisti, ki so rojeni iz vere« (Gal 3,7).

Misijoni niso le prinašanje materialne pomoči v tretje dežele. Niso le podarjanje kulturnega in pravno urejenega skupnega življenja – misijoni so prinašanje vere. To pomeni, da ljudje spoznajo Boga Očeta kot stvarnika, odkrijejo resnico in pogum v ljubezni Jezusa Odrešenika in sodelujejo po navdihih Svetega Duha.

Križ ni ovira za poslanstvo, ampak njegov izvir. Cerkev je poslana, da med vsemi narodi razodeva to skrivnost odrešenja, ne z vsiljevanjem, ampak z oznanjevanjem milosti (prim. AG 6). »Judje hočejo znamenj in Grki iščejo modrost ... mi pa oznanjamo Kristusa križanega, Božjo moč in Božjo modrost« ugotavlja apostol Pavel.

Misijonsko poslanstvo izhaja iz dejstva, da je »Bog svet tako ljubil, da je na svet poslal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje.« Zato Jezus upravičeno zavrže namigovanje, da sodeluje s silami teme – ko pa vendar na vsakem koraku, ki je usmerjen k revežu, z vsako besedo, ki je veselo oznanilo, z vsakim dejanjem, ki postavlja na noge, in v temo smrti prižiga luč življenja – jasno razodeva, da želi pokazati Očeta v njegovi dobroti, usmiljenju in ljubezni.

Zato Jezus jasno odgovori: »Če z Božjim prstom izganjam demone, potem je prišlo k vam Božje kraljestvo.« Misijoni so duhovni boj, ki razodeva, da zadnje besede nimajo zlo, tema in smrt, ampak veselo sodelovanje in radost velikonočne aleluje. Evangelij nas svari pred praznimi in varljivimi obljubami o zveličavni moči tehnologije, svari pred pretirano navezanostjo na materialne dobrine, in opozarja na zlagane medsebojne odnose.

Misijonarji in prav tako mi vsi smo poklicani, da ne le zavračamo zlo, ampak se polnimo z navdihom Svetega Duha, da bi po evangeliju lahko vsak dan dejali: »Oče, zgodi se tvoja volja.«

Marija, devica mogočna – prosi za nas!

Sobota, 10. oktober 2026

Berila: Sobota 27. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Po Mariji z lučjo Svetega Duha

Kakšno veselje nam danes razodeva Božja beseda! Že apostol Pavel, ki je doživel tisti padec iz svoje oholosti v svetlobo Jezusa Kristusa – to svoje spoznanje in izkustvo veselo sporoča: »Vsi vi ste po veri Božji otroci v Jezusu Kristusu; oblekli ste Kristusa. Zato ni več Juda, tudi ne Grka; ni več sužnja, tudi ne svobodnega, ni več moškega in ženske: kajti vsi vi ste eno v Jezusu Kristusu.«

Kakšna pestrost v edinosti! Koliko utripov src je združenih v utripu ljubezni prebodenega Srca Jezusa Kristusa. Krščeni, prerojeni, ponovno rojeni, preko družinske ljubezni, po Jezusovi krvi potopljeni v ljubezen Boga samega, da bi s polnimi pljuči zadihali – kot Božji otroci.

Misijoni, oznanjevanje evangelija, prinašanje Kristusa ljudem v valove življenja, torej ne pomeni enoličnosti, ali Siziſovo delo. To je prižiganje luči Božje milosti v temo vsakdanjega življenja in prižiganje plamena ljubezni v zimo odnosov, prinašanje moči življenja v tolike morije na vseh koncih sveta. Poraja se, čeprav počasi, pa vendar, edinstvo, povezanost, sodelovanje. Te lučke veselja so mnogokrat pogašene. Toda elektrarna Božje ljubezni ne deluje na vetrove časa, tudi ne na divje reke življenja, še manj na cepljenje atomov, ne ogrevajo je sončni žarki – ampak toplina in neskončna energija Srca Jezusovega v vetru Svetega Duha! Zato lahko osvetljuje, ogreva, osrečuje po vsem svetu – seveda če vsi, vsak na svojem mestu – prižigamo to luč v svojem srcu in z njo svetimo v svojem okolju.

Besede Jezusa Kristusa so zelo konkretne – ne pričakuje kar tako slave in hvale. Tudi svoji materi pokaže, da ima vse milosti od nebeškega Očeta – zato pravi: »Še bolj pa blagor tistim, ki Božjo besedo poslušajo in jo ohranijo.« Marija jo je sprejela, ohranila, uresničila. Zato naj ne bo naša povezanost z njo le zunanje veselje ob romanjih – naj bo ob molitvi rožnega venca – tudi za misijone – klicanje njene priprošnje, pomoči in poguma na vse strmine tega sveta. Ona je v sebi nosila Luč sveta – ona naj z materinsko ljubeznijo prižge lučke vere in upanja v naših srcih in luč ljubezni na naših življenjskih poteh.

Ponovno odkrijmo svojo misijonsko identiteto: oblečeni v Kristusa, oživljeni z Duhom in poslušni Besedi kot Mati Marija, postanimo del Božjega načrta, da v Kristusu združi vse človeštvo v eno samo ljudstvo, ki živi to enost in postane verodostojen znak upanja za razdrobljeni svet.

Mati Odrešenikova – prosi za nas!

Nedelja, 11. oktober 2026

Berila: 28. nedelja med letom – Leto A

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Povabljeni na gostijo

Tudi danes je Božja beseda polna veselja. Kako tudi ne, saj je nedelja dan, ko se na poseben način, kot farna družina, srečamo po Jezusu Kristusu, pri njegovi daritvi, z dobroto, usmiljenjem in ljubeznijo nebeškega Očeta. Kot se doma po navadi vsaj ob nedeljah vsi zberemo pri skupni mizi. Zato je nedelja posvečen dan. Božja beseda danes govori o skupnem praznovanju, o gostiji z bogato obloženo mizo naravnih lepot in dobrot. Toda ta miza dobiva svoj smisel in pokaže svoje pravo bogastvo, pravi kruh veselja in povezanosti, ko se odzovemo na Jezusovo vabilo – »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, jaz vas bom poživil«. Pri tem srečanju prisluhnemo njegovemu nagovoru v evangeliju in se potem okrepimo z njegovim Kruhom evharistije – ko nas povabi – »Vzemite in jejte od tega vsi ... kdor mene uživa, bo živel po meni«.

Iz današnje Božje besede se dviga močna in jasna podoba. Gostija, ki jo je pripravil sam Bog, je vedno veselo praznovanje, ki pokaže sadove odrešenja v občestvu, edinosti in sodelovanju.

Kako veličastne so besede preroka Izaija: »Gospod nad vojskami bo na tej gori pripravil vsem ljudstvom gostijo s sočnimi jedmi, gostijo z žlahtnimi vini, s sočnimi in okusnimi jedmi, s prečiščenimi žlahtnimi vini.« To niso le pesniške besede; to je Božji načrt za vrnitev veselja. Gostija ni pripravljena le za peščico izbranih, ne samo za popolne, ali za privilegirane, ampak za vse narode. Tukaj srečamo najgloblji temelj misijonskega poslanstva. Cerkev svoje misijonsko poslanstvo prejema iz samega Božjega srca, ki želi, da bi bili vsi ljudje zbrani v edinosti in bi vsi imeli polnost življenja. Iz te edinosti pa sledi: »Bog bo odstranil tančico, ki prekriva narode, za vedno bo uničil smrt in obrisal solze z vsakega obraza.« Odrešenje je torej ozdravljenje, je obnovitev prvotne sreče. Misijoni so razširjanje Božjega usmiljenja v rane sveta.

Božja velikodušnost podpira krščansko življenje. Hvaležnost postane zemlja, iz katere izhaja poslanstvo. Kdor je izkusil Božjo ljubezen, ne more ostati zaprt vase. Sveti Pavel zato ugotavlja: »Vse zmorem v njem, ki mi daje moč.« Ko Kristus postane naš pravi zaklad, okoliščine izgubijo svojo ost sovražnosti.

Misijoni niso nikoli osamljeno početje. Podpira jih molitev, radodarnost, žrtvovanje in občestvo občestva. Papež Frančišek nas je vedno znova opominjal, da so misijoni odgovornost vse Cerkve. Nekateri so poslani, drugi jih podpirajo, vsi pa smo vključeni in globoko povezani. Evangelij se širi skozi mrežo trdne vere in dejavne ljubezni. Evangelizacija ni propaganda; je delitev veselja. Je naravno prelivanje srca, ki je doživelo usmiljenje. Ne širimo abstraktnega sporočila, ampak pričujemo o živem Gospodu med nami.

V evangeliju Jezus predstavi priliko o poročni gostiji, a tudi o dramatični napetosti, ker se je tisti, ki so povabljeni, nočejo udeležiti. Tragedija ni sovražnost, ampak ravnodušnost. Ti ljudje so raztreseni, zaskrbljeni, potopljeni

v svoje delo in skrbi. Kako aktualno je to za nas! Saj je tako tudi v naših farah. Ovira ni toliko nasprotovanje evangeliju, ampak napačna lestvica vrednot, lagodnost življenja, glasnost okolja in številne obveznosti, in vse to stopi pred vero. A kralj ne odpove svoje pogostitve. Razširi povabilo: »Pojdite torej na križišča in povabite na svatbo, kogar koli najdete« (Mt 22,9).

To so misijoni v svoji najčistejši obliki. Evangelij se širi navzven. Meje se razblinjajo. Nepričakovani gostje pridejo in so sprejeti. To je misijonsko poslanstvo Cerkve: Božje vabilo mora doseči vse, še posebej tiste, ki si nikoli ne bi predstavljali, da bodo poklicani in vključeni.

A prilika se konča s svarilom, ki nas navaja k razmišljanju: Tukaj je gost brez slavnostne obleke. Ne gre za zunanjo korektnost in spoštovanje vabila, ampak za notranjo preobrazbo. Sprejeti povabilo pomeni sprejeti spreobrnjenje. Misijoni niso le zunanje vključevanje; pomenijo sodelovanje v življenju, ki ga je preoblikovala milost. Evangelij tolaži, a hkrati tudi spreminja. Božja ljubezen nas sprejema takšne, kakršni smo, vendar nas nikoli ne pusti takšnih, kakršni smo. Vedno nas spreminja.

Vabljeni smo na gostijo. Evharistija, ki jo praznujemo, je predokus te gostije v nebesih. Tu Kristus že sedaj zbira svoje ljudstvo. Tu se nebo dotika zemlje. Tu se hvaležnost spremeni v poslanstvo. Vsaka maša se konča s pošiljanjem, ki nas spominja, da se mora vera širiti navzven v pričevanju.

Svet hrepeni po smislu, po ozdravljenju, po upanju. Naj bo naša udeležba pri maši in naše vsakdanje življenje – vabilo vsem, da se nam pridružijo tukaj pri Kristusovi mizi in potem tudi na poljanah naše fare z veselim sodelovanjem.

Besede preroka Izaija naj osmislijo naše življenje: »To je Gospod, ki smo ga čakali, radujmo in veselimo se, da nas je odrešil« (Iz 25,9). Misijoni so končno ta skupna radost.

Marija, začetek našega veselja – prosi za nas!

Ponedeljek, 12. oktober 2026

Sveti Maksimilijan Celjski, škof in mučenec

Berila: Ponedeljek, 28. teden med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Osvobojeni strahú

Veselje svetega Pavla – tega velikega apostola in misijonarja svojega časa – je v tem, da odkriva, doživlja in oznanja svobodo, ki jo je prinesel Jezus. Jezus nas rešuje suženjstva razvadam, slabostim in napakam, podrejenosti javnemu mnenju in hinavskim ljudem – predvsem pa vsemu, kar obvlada in podpihuje hudobni duh. Jezus nam podarja duha svobode in suverenosti – po njegovem evangeliju in z njegovo milostjo. Ob vseh vsakdanjih vetrovih nastavljamo svoje jadro vetru in navdihu Svetega Duha in tako v temo časa prižigamo luč poguma. V tem stojimo pokonci in tudi druge postavljamo na noge, da v valove dvoma prinašamo sidro resnice, da v svoje čolničke, ki jih premetavajo zmedeni orkani časa, priključimo Kristusa z njegovim evangelijem in njegovo močjo.

Cerkev je poslana, da oznanja svobodo slave Božjih otrok. Kdor živi v strahu pred močjo temnih sil, ne more prepričljivo oznanjati evangelija. Svoboda pomeni življenje v Svetem Duhu. Evangelizacija ni nalaganje bremen, ampak prinašanje osvobojenja v Kristusu.

Psalm 113 hvali Gospodovo ime, ker to ime pomeni bogastvo milosti, usmiljenja in ljubezni. Gospodovo ime vodi ljudstvo in daje življenje.

Zato nas v tem misijonskem mesecu Jonovo znamenje vabi, da se sami spreobrnemo in da približamo in se veselimo spreobrnjenja tudi ljudi okrog nas. Ta čas nas vabi, da kot kraljica z Juga vedno hrepenimo po Božji modrosti, jo iščemo in jo preko pogovorov in sodelovanja prenašamo tudi na druge.

Tragičnost nevere ni v pomanjkanju dokazov, ampak v ohladitvi srca. Srce je preveč zvezano z javnim mnenjem, obteženo s standardom, da do njega težko pridejo žarki Božje ljubezni. Naše misijonsko poslanstvo je sedaj v tem, da naše veselje v besedah in dejanjih osvobaja ljudi strahu in jim pokaže pot k njemu, ki je Pot, Resnica in Življenje.

Veliki misijonar sveti Maksimilijan Celjski – prosi za nas!

Torek, 13. oktober 2026

Berila: Torek 28. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Zvesti v ljubezni

Tudi danes govori Božja beseda o svobodi, ki nam jo je prinesel Kristus. Pavel nam jasno pove, da sedaj ne prehajamo iz enega jarma v drugega, iz enih pravil k uresničevanju drugih. Svoboda v Kristusu je ljubezen, s katero Bog Oče po Jezusu Kristusu objema vse nas in nas usposablja, da tudi mi ne poznamo in ne postavljamo meja, temveč vsem posredujemo Božje veselje in zmago po daritvi Jezusa Kristusa in po njegovem evangeliju.

Tisto, kar resnično šteje, je »vera, ki deluje skozi ljubezen«. Misijonsko življenje izhaja prav iz tega pogleda. Evangelizacija je verodostojna, ko vera postane vidna v ljubezni. Misijoni Cerkve niso le prenašanje nauka, ampak izkazovanje Božje ljubezni vsemu svetu.

V psalmu 119 psalmist hvali Boga in izraža željo, da bi za vedno ohranil Gospodovo besedo. Srce, zakoreninjeno v Božji zvestobi, izžareva upanje in ima pogum za sodelovanje. Krščansko veselje samo po sebi postane misijonsko, saj razkriva Božjo živo prisotnost v zgledu veselih vernikov.

V evangeliju nas Jezus uči, da samo zunanja, navidezna čistost, svetost ali dobrota – ne bo ganila drugih ljudi. Najprej moramo ob spoznanju Božje ljubezni ogreti svoje srce – potem bomo veselo in pogumno z ljubeznijo objemali vsakega človeka in mu tako podarjali Jezusov objem, Božjo bližino in navzočnost.

Verodostojnost oznanjevanja je odvisna od doslednosti življenja. Cerkev evangelizira predvsem s pričevanjem – s tem, kar je, bolj kot s tem, kar govori (prim. AG 6).

Jezusov nauk je izredno preprost: »Dajte to, kar je znotraj, v miloščino in, glejte, vse vam bo čisto« (Lk 11,41). Če je v srcu svetloba usmiljenja, dobrote in ljubezni – potem imamo kaj, kar lahko delimo, podarimo. Ljubezen očiščuje. Ljubezen obnavlja edinost. Ljubezen povezuje.

Misijoni ne temeljijo na videzu, ampak na spremenjenih srcih in življenju v ljubezni.

Marija, začetek našega veselja – prosi za nas!

Sreda, 14. oktober 2026

Sveti Kalist, papež in mučenec

Berila: Sreda 28. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Sadovi Svetega Duha

Apostol Pavel nam danes postavlja pred obraz, ali bolje pred vest in srce – ogledalo. Ker so naše oči obrnjene navzven, zato težko vidimo, kaj je na nas ali v nas. Na drugih to znamo in zelo hitro presojamo in obsojamo. Zdaj pa gre za konkretna dejanja, ki jasno kažejo svojo barvo in svoje sadove. To so dela mesa – ali kot rečemo: saj vsi tako delajo – in dela Duha – ko rečemo: to pa zmorejo samo mame in babice, to je zastarelo in nemogoče za današnji čas.

Tukaj ne gre zgolj za seznam zunanjih zapovedi, temveč za diagnozo. Življenje, ki ga obvladujejo ljubosumje, nesoglasja, sebičnost in izgredi, ne more razodevati Božjega kraljestva. Ne gre le za besede, ampak za vidno preobrazbo. Kristjan postane znamenje Božje prisotnosti in lahko pričuje šele takrat, ko Duh prinaša sadove: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, prijaznost. Cerkve je poklicana, da razodeva in sporoča Božjo ljubezen vsemu človeštvu (prim. AG 10). Sadovi Duha so torej po naravi misijonarski: omogočajo, da ljudje prepoznajo Božjo ljubezen, jo občutijo, doživijo in ta potem tudi raste in se širi.

Psalm 1 potrjuje, da se rodovitnost rodi, ko smo odprti Božjemu Duhu. »Blagor človeku, ki se veseli Gospodove postave, postane kot drevo, zasajeno ob potokih voda, ki daje bogate sadove.« Kristjan, zakoreninjen v Bogu, postane vir življenja za druge. Misijoni zahtevajo notranjo zakoreninjenost. Brez globokih korenin pričevanje usahne.

Gorje, ki ga Jezus namenja farizejem v današnjem evangeliju, je jasno spoznanje, da hinavski nasmehi, sladke besede in dvomljiva dejanja – niso izraz ljubezni do bližnjega in niso uresničevanje misijonskega poslanstva.

Cerkev mora pričevati skozi življenje, ki odraža evangelij, ki ga oznanja (prim. AG 11). Sadovi Duha morajo oblikovati odnose, izžarevati morajo svobodo in veselje. Če je naše življenje prežeto z ljubeznijo, jo bomo tudi izžarevali.

Marija, posoda duhovna – prosi za nas!

Četrtek, 15. oktober 2026

Sveta Terezija Jezusova (Avilska), devica in cerkvena učiteljica

Berila: Četrtek 28. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Prižigajmo Luč

Bog sam je po lepoti narave, predvsem pa po svojem Sinu Jezusu, stopil med nas, da hodi z nami po poteh našega zemeljskega življenja in da bi nas pripeljal tudi v veselje večnega življenja. Misijoni se začnejo tukaj – z Božjo pobudo. Mi smo del Božjega načrta, ki skuša združiti razdeljeno človeštvo v edinost in skupnost. Zato apostol Pavel zapoje hvalnico Bogu, ki nas je v Jezusu Kristusu blagoslovil, ko nas je od nekdaj poznal in izvolil, da bi bili sveti in brezmadežni – se pravi svetli in ustvarjalni, veseli in usmiljeni, polni Kristusove darujoče ljubezni. Nebeški Oče nas je v Jezusu osrečil, da bi vsem podaril odpuščanje in obilje modrosti in milosti in nas vse zedinil v Kristusu.

Pisatelj psalma se že v Stari zavezi veseli: »Vsa zemlja bo videla zmago našega Boga«. Odrešenje torej ne sme ostati skrito. Treba ga je oznanjati, praznovati in deliti – z njim osrečevati vse ljudi. Papež Frančišek je pogosto poudarjal, da se evangelij širi z radostjo – radost, ki privlači in vodi druge h Kristusu.

V Lukovem evangeliju Jezus razkriva tragično protislovje. Starozavezni verski voditelji navidezno častijo preroke, se sklicujejo na pretekla znamenja, ne vidijo pa sedanjih čudežev, ki se tako očitno dogajajo pred njihovimi očmi. Ne slišijo evangelija, ne zaznajo resnice, svobode in poti naprej.

To pomeni tudi za nas – ko se oklepamo samo nekih ustaljenih navad iz preteklosti in govorimo – »saj je bilo vedno tako« – takrat ostajamo na mestu ali celo delamo korake nazaj v sivino preteklosti. Jezus pa nam sveti v sedanjost in pomaga storiti korake v sedanjih razmerah – naprej, k soncu Božje ljubezni, ki se tudi danes razodeva in nas opogumlja, da jo delimo z zgledom svojega življenja.

Papež Leon XIV. nas opominja: Samo Cerkev, ki posluša Kristusa, postane Cerkev, ki odpira vrata. Le Cerkev, ki posluša, se spreminja in z veseljem gre naprej, lahko resnično postane znamenje edinosti in upanja za svet.

Cerkev pa smo mi, vsak od nas.

Marija, roža skrivnostna – prosi za nas!

Petek, 16. oktober 2026

Sveta Marijeta Marija Alacoque, devica

Berila: Petek 28. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Veselje v Kristusu

Naše dostojanstvo je neizmerno, tako se danes skupaj z nami veseli apostol Pavel. K njegovemu današnjemu pismu in veselju z Efežani in z nami vsemi, bi lahko dodali Jezusovo besedo, ki jo je namenil apostolom: »Niste vi mene izvolili, jaz sem vas izvolil, da pojdete in obrodite sad in da vaš sad ostane.« Uresničenje tega je spoznal Pavel in zato pravi: »V Kristusu ste postati dediči ... in ste bili zaznamovani s Svetim Duhom.«

Kakšno bogastvo, obenem pa tudi neizmerna odgovornost – to ljubezen, ki smo je v Kristusu deležni v tako obilni meri, je nujno, da jo podarjamo naprej. To misijonsko poslanstvo oznanjevanja in doživljanja Božje bližine, niso poklicani uresničiti samo misijonarji, ampak mi vsi, ki tukaj, v sedanjem času, pripravljamo cvetove veselja, da bi lahko naprej delili sadove sodelovanja, edinosti in ljubezni. To je vsakdanji misijon, da s talenti, ki nam jih je Bog naklonil, in z milostmi, s katerimi nas krepi Božji Duh – veselo oznanjamo Jezusa Kristusa in gradimo Božje kraljestvo za vse ljudi.

Misijoni torej izhajajo iz hvaležnosti. Cerkev je misijonarska, ker ne izhaja iz človeške pobude in iznajdljivosti, ampak iz Božjega odrešilnega načrta (prim. AG 2). Evangelizacija je veseli izraz tega, kar smo mi že prejeli, kar doživljamo, kar nas osrečuje.

V evangeliju nas danes Jezus sooča tudi s strahom, ki se pojavlja pri misijonskem delovanju kristjana in ki lahko delo oznanjevalca zelo ovira. Opozarja nas na hinavščino, tisto krhko ločnico med videzom dobrote in resničnostjo pomoči. Ve, da se bomo v teh čudnih preizkušnjah, ob zlagani in navidezni ljubezni in dobroti, bali tudi za svoje življenje. Tu bodo podtikanja, nevoščljivost in krive obsodbe – toda vse bo prišlo enkrat na dan. Resnica bo zasvetila, ljubezen bo zmagala. Zato pa – niste sami, Bog je z vami – ne bojte se, več kot mnogo vrabcev ste vredni vi.

Odsotnost strahu ne pride zaradi zaupanja vase, ampak iz zaupanja v zvestobo Božje pozornosti, varstva in očetovske ljubezni. Človek obrača, Bog pa obrne. Kakor uči odlok *Ad gentes*, morajo misijonarji evangelij prinašati pogumno, v gotovosti, da gre Božja milost pred njimi in jih spremlja (prim. AG 24). Cerkev, ki zaupa v to Božjo navzočnost, postane v svetu neustrašna in verodostojna priča usmiljenja, dobrote, sodelovanja in ljubezni.

Tukaj velja življenjska modrost: »Bolje je prižgati luč, kakor pa preklinjati temo.«

Marija, stolp Davidov – prosi za nas!

Sobota, 17. oktober 2026

Sveti Ignacij Antiohijski, škof in mučenec

Berila: Sobota 28. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – V duhu Božje modrosti

Ob vsem bogastvu milosti, ki smo jih deležni, ob poklicanosti, ki nam je bila dana, in ob darovih usmiljenja in dobrote, ki so nam podarjeni na poti našega življenja – je upravičeno, da tudi pogumno in iskreno sodelujemo z Jezusom pri odreševanju sveta. Zato je danes kar neposreden: »Vsakega, kdor mene prizna pred ljudmi, bo tudi Sin človekov priznal pred Božjimi angeli.«

Jezus izreče te besede, ko pripravlja svoje učence na poslanstvo. Ve, da se bodo morali soočiti s pritiski, nasprotovanjem in celo preganjanjem. Govori jim, naj se ne bojijo. Zagotavlja jim, da Oče skrbi zanje. Sin bo ob njihovi strani. In Sveti Duh jim bo navdihnil besede, ki jih bodo potrebovali.

Strah nas lahko pripelje do tega, da skrijemo svojo vero, da sklepamo kompromise, da Jezusa postavimo na rob svojega življenja. Vera pa nam daje pogum, da živimo odprto kot njegovi učenci, v zaupanju, da je naše življenje v Božjih rokah.

Danes nam Cerkev ponuja močan zgled v svetem Ignaciju Antiohijskem. Na svoji poti iz Smirne (današnji Izmir v Turčiji, kjer deluje slovenski misijonar nadškof Martin Kmetec) do mučeništva v Rimu je izkoristil čas, ko je bil vklenjen v verige, da je kar v sedmih pismih – ne le tolažil, ampak bodril, opogumljal, spodbujal kristjane, naj ostanejo zveste priče Božje ljubezni. V enem od teh pisem je zapisal, da sam želi postati »Božje zrno« v mučeništvu, med zobmi levov zmleto v kruh za Kristusa. Razumel je, da slediti Jezusu, pomeni združiti se z Gospodovo evharistično daritvijo, hoditi po poti zrna pšenice, »izgubiti« svoje življenje, da bi ga v obilnosti podaril drugim.

Večina od nas, hvala Bogu, ne bo doživljala preganjanja ali celo mučeništva – vendar pa Božja ljubezen upravičeno od nas pričakuje, da jo z uresničevanjem v svojem življenju, z zgledom pogumno, zavzeto in zvesto podarjamo naprej – v naših družinah, pri našem delu, v naših pogovorih, v načinu, kako ljubimo.

V tem pričevanju je Bog tisti, ki opravi najtežje delo. Papež Benedikt XVI. je zapisal: »Evangelizacija ni najprej človeška dejavnost, marveč delo Svetega Duha ter pričevanje krajevne Cerkve in njeno izžarevanje Kristusove luči.«

Danes, po priprošnji svetega Ignacija Antiohijskega, prosimo Svetega Duha za pomoč, da bomo izžarevali luč Kristusove ljubezni in ga priznali z usti in z življenjem.

Sveti Ignacij Antiohijski – prosi za nas!

Nedelja, 18. oktober 2026

Misijonska nedelja – 100. Svetovni dan misijonov

Sveti Luka, evangelist

Berila: 29. nedelja med letom – Leto A

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Bogu, kar je božjega

Na današnjo Misijonsko nedeljo molimo za misijonarje po vsem svetu in za vse tiste, ki skušajo ljudem prinesti Jezusa in njegovo odrešilno delo. In danes nas evangelij spominja na bistvo: da nas je Bog ustvaril iz ljubezni po svoji podobi in podobnosti, da smo njegovi in da nas kliče, da živimo z njim v radosti in veselju.

Vse te resnice se pokažejo v napetem pogovoru Jezusa s farizeji in herodovci, ki ne eni ne drugi ne prihajajo k Jezusu, da bi spremenili svoje mišljenje in ga nadgradili z Jezusovim naukom – ampak precejajo komarje, da bi ga ujeli v kakšni preobrnjeni besedi in bi ga lahko tožili in obsodili – tako nepokorščine rimski oblasti, kot rušenja izraelske verske tradicije. Njihovo vprašanje se zdi preprosto, a je zlonamerno premišljeno: »Ali je dovoljeno plačevati davek cesarju ali ne?«

Če bi Jezus rekel 'da', bi – in to so vedeli – tvegali, da si bo odtujil ljudstvo. Če bi rekel 'ne', bi ga lahko obtožili, da spodbuja upor proti Rimu. Toda Jezus se ni dal ujeti v past. Namesto tega je prosil za kovanec in zastavil globlje vprašanje: »Čigava sta ta podoba in napis?« Ko so odgovorili: »cesarjeva«, je odvrnil: »Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega.« Jezusov odgovor je več kot le briljanten izhod iz politične dileme. To je normalen pogled na vsakdanje življenje, ki je odprto navdihom Svetega Duha, uresničevanju dobrote in ljubezni – kar pa se nujno odraža tudi v skrbi in odgovornosti za javno skupno dobro.

Če kovanec nosi podobo cesarja in pripada cesarju, potem tisto, kar nosi podobo Boga, pripada Bogu. Kot priča prvo poglavje Svetega pisma, smo bili ustvarjeni po Božji podobi in podobnosti. S krstom se je ta podarjena resničnost obnovila in še okrepila: združeni smo bili s Kristusom, postali smo otroci nebeškega Očeta, Jezusovi bratje in templji Svetega Duha. Zato nam ni težko sodelovati z vsemi ljudi Božjega stvarstva, da doživljamo po Božji milosti: dušni, srčni in telesni blagor. Naš čas, naši odnosi, naše delo, naše dobrine – vse to postane del daritve nas samih Njemu, z zahvalo in z ljubeznijo – hkrati pa tudi daritev vsem, ki so okrog nas.

Papež Leon XIV. je v svojem sporočilu za letošnjo Misijonsko nedeljo napisal, da »bolj, ko bomo združeni v Kristusu, bolj bomo lahko skupaj izpolnili poslanstvo, ki nam ga je zaupal«. Iz te združenosti z Bogom in v Njem med nami, izvira vsa misijonska rodovitnost.

Jezus nas zato kliče k popolni predanosti in zaupanju Božji dobroti in ljubezni – ne le z enim delom ali enim darom, ali eno molitvijo, ali enkrat na leto. Bog nam je podaril življenje, naš čas, naše talente, naše odnose, naše

materialne dobrine, vse, kar smo in kar imamo. Uresničevati misijonsko poslanstvo – pomeni sedaj vse te darove množiti, obogatiti in jih v obilju in z veseljem deliti naprej. Ravno tu velja upoštevati globoko zaupanje neke preproste kmetice, ki je imela zelo široko srce in je dejala: »Kdor deli, se mu v rokah množi.«

Takšen objem ljubezni, ki smo ga deležni od Boga in ga živimo tudi mi, pomeni živeti po podobi Svete Trojice, v popolni ljubezenski skupnosti z našimi brati in sestrmi. To je srce misijonov, saj mi in vsa Cerkev skušamo svetu oznanjati in podarjati to, po čemer smo ustvarjeni, s čimer smo obogateni, ker nas osrečuje.

Ravno zato se na današnjo Misijonsko nedeljo spominjamo besed, ki jih je zapisal leta 1971 sveti papež Pavel VI.: »Če je kdaj obstajal čas, ko so kristjani, bolj kot kdaj koli v preteklosti, poklicani, da so luč, ki osvetljuje svet, da so mesto na gori, sol, ki daje okus življenju ljudi, je to nedvomno naš čas. Mi namreč imamo protistrup za pesimizem, temne prerokbe, obup in strah, ki pestijo naš čas. Mi imamo veselo novico!«

Danes nas torej Gospod vabi, da ponovno pogledamo svoje življenjske poti. Ali na njih sprejemamo tudi druge, jih vodimo k svetlobi, bogatimo z veselo novico in osrečujemo z usmiljenjem in dobroto? »Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte« – nas vabi Jezus.

Najbolj odražamo Božjo podobo, ko posnemamo poslanstvo Sina in Svetega Duha ter sodelujemo pri Očetovem načrtu odrešilne ljubezni, da se ne bi noben od njegovih otrok izgubil, ampak bi dosegel večno življenje. Kdor ne gradi raja tukaj, ga tudi tam ne bo dosegel. Samo povezani v Kristusu se lahko vsi veselimo življenja.

Sklenimo to premišljevanje z molitvijo, ki jo je papež Leon poslal v letošnji poslanici ob misijonski nedelji:

Sveti Oče, daj nam, da bomo eno v Kristusu,
ukoreninjeni v njegovi ljubezni, ki nas združuje in obnavlja.
Daj, da bodo vsi člani Cerkve združeni v poslanstvu,
dojemljivi za Svetega Duha, pogumni v pričevanju evangelija
in bodo vsak dan oznanjali in utelešali tvojo zvesto ljubezen do vsega stvarstva.

Blagoslovi misijonarje in misijonarke, podpiraj jih v naporih, varuj jih v upanju!

Marija, kraljica misijonov, spremljaj naše delo evangelizacije v vseh kottičkih sveta,
naredi iz nas orodja miru in daj, da bo cel svet v Kristusu prepoznal luč, ki rešuje.

Marija, skrinja zaveze – prosi za nas!

Ponedeljek, 19. oktober 2026

Kanadski mučenci; Sveti Pavel od Križa

Berila: Ponedeljek 29. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Z milostjo rešeni

Vsak izmed nas na svoji življenjski poti doživlja hrepenenje, da bi mu uspelo uresničiti cilje, da bi bil spoštovan in cenjen, da bi ga Bog podprl v njegovih zahtevah in pričakovanjih.

V današnjem evangeliju pa smo videli, da Jezus ni prišel zato, da ureja naše materialno stanje, ampak naše odnose, ki morajo temeljiti na dobroti, usmiljenju in ljubezni. To pomeni, da imamo široko srce, poštene roke, odprto uho za stisko bližnjega, smisel za pošteno sodelovanje, upoštevanje naravnega reda in seveda iskanje prave resnice v evangeliju in da se krepimo z milostjo, ki jo daje Gospod. Gospod ne nasprotuje, da bi imeli obilje materialnih dobrin, želi pa, da nismo pohlepni, da se za te dobrine sicer trudimo, a jih tudi radi delimo z drugimi – tako kot nebeški Oče po Sinu v ljubezni Svetega Duha podarja nam ves svet in celo samega sebe.

Sveti Pavel nas spomni na dogodek, ki je omenjen na začetku Svetega pisma – da je korenina vsega zla pohlep, ki se v obliki egoizma pojavlja skozi vso zgodovino. Zastruplja lepoto stvarstva, uničuje medsebojne odnose, greni življenje, vodi v smrt človečnosti. Zato nam apostol odpira oči, ko pove: Čeprav smo bili mrtvi zaradi prestopkov, nas je Kristus oživil ... nismo rešeni iz sebe – to je Božji dar.

Tako razumemo današnjo Jezusovo priliko o bogatem človeku, ki je imel zelo obilen pridelek. Namesto da bi ga delil z lačnimi, si hoče zgraditi večje kašče in sam zadovoljno uživati. A njegovi egoistični načrti se kmalu končajo. »Tako je z vsakim, ki si kopiči zaklade zase, ni pa bogat pred Bogom.« Kdor ni bogat v Bogu, se pravi nima ljubezni, je ne more deliti naprej. Tak slej ko prej deli temo in tudi sam doživi izoliranost in propad.

Na koncu štejejo samo sadovi ljubezni. Tega so se zavedali francoski misijonarji, ki se jih danes spominjamo. V kraje severne Amerike so polni Božje ljubezni prinesli evangelij, potem pa ob nerazumevanju mnogih doživeli mučeništvo. A to so storili, da bi druge obogatili s Kristusovim življenjem in ljubeznijo.

Sveti Janez Pavel II. je dejal: »Če se hranimo s Telesom in Krvjo križanega in vstalega Gospoda, tega daru ne moremo zadržati le zase. Nasprotno, treba ga je širiti. Strastna ljubezen do Kristusa vodi k pogumnemu oznanjanju Kristusa; oznanjanju, ki z mučeništvom postane vrhunska daritev ljubezni Bogu in bratom.«

Ne poskušajmo graditi zase večjih žitnic, ampak napolnimo Očetovo hišo z vedno več ljudmi, za katere je Jezus dal življenje in poslal Cerkev, da jih povabi na gostijo.

Marija, vrata nebeška – prosi za nas!

Torek, 20. oktober 2026

Smrti dan b. sl. Antona Strleta

Berila: Torek 29. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Živeti ljubezen

Danes nam Jezus naroča: »Bodite pripravljeni, s prepasanimi oblačili in prižganimi svetilkami; podobni tistim, ki čakajo svojega gospodarja, ki se vrača s svatbe, da mu odpro, takoj ko pride in potrka«. Tudi danes so krizni časi in toliko ljudi je v nevednosti. Treba je biti vedno pripravljen. Ko odpremo srce za razumevanje, besede evangelija najdejo odprta ušesa, takrat življenje dobi smisel. Tudi danes s konkretnimi dejanji, z lučjo veselja in dobre volje čakamo Gospoda, ki trka na vrata v revežih in siromakih.

To ni podoba tesnobe ali strahu, ampak stalna pripravljenost in razpoložljivost, da odpremo oči in srca ter skupaj z vsemi ljudmi gradimo svetlo sedanost in sončno prihodnost – saj je z nami on, ki je Luč sveta. Ta pripravljenost izhaja iz ljubezni, ki se začne z izkušnjo, da smo najprej mi ljubljene. Sveti Pavel v današnjem berilu pravi Efežanom, da smo mi, ki smo bili nekoč »daleč, postali blizu, po Kristusovi krvi«. S svojim križem, z daritvijo ljubezni za vse ljudi, je Jezus podrl zidove, ki so nas ločevali – med Judi in pogani, med človeštvom in Bogom – in nas naredil »eno v Duhu«.

Cerkev ni skupina posameznikov, ki hodijo ločeni, vsak po svoji poti. Je ljudstvo, združeno v Kristusu, »sezidano skupaj, da bi bilo Božje bivališče v Duhu«. To enost smo poklicani živeti in deliti. V svoji *Poslanici za letošnjo Misijonsko nedeljo* se je papež Leon osredotočil na povezavo med enostjo in poslanstvom, kar poudarja že samo geslo misijonske nedelje: »Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu«. »Biti kristjan, je življenje v združenosti s Kristusom.« Iz tega zedinjenja nastaja medsebojna povezanost med verniki in se rojeva vsa misijonarska rodovitnost.

S svetilkami vere, prižganimi ob Kristusovi luči, opasani z upanjem ter opogumljeni z ljubeznijo, smo poslani kot člani enega samega Telesa, združeni v Kristusu, da njegovo prisotnost ponesemo v svet. Globlje, ko živimo to občestvo s Kristusom in med seboj, bolj verodostojno postane naše pričevanje. Omogočimo zato Jezusu prihod med nas in mu z dejavno ljubeznijo odpirajmo vrata tudi do drugih.

Marija, zgodnja danica – prosi za nas!

Sreda, 21. Oktober 2026

Sveta Uršula in tovarišice, device in mučenke

Berila: Sreda 29. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – S talenti bogatimo sebe in druge

Vsak izmed nas ima svoje poslanstvo – pa naj bo mlad ali star, moški ali ženska, delavec ali kmet, učen ali nepismen. Vsi smo sposobni govoriti jezik ljubezni, se povezovati in sodelovati v ljubezni. To vsi razumemo in to tudi ustvarja normalno družino, faro, narod in vesoljno človeško skupnost. Vsi imamo kakšen poklic, ki dodaja kamenček v mozaik skupnega zadovoljstva – v mozaik ljubezni. Poklica si nismo dali kar sami. Nekdo, ki nas je ustvaril po svoji podobi, nam je vtisnil del svoje ustvarjalnosti. Zato nas on kliče h konkretni dejavnosti na konkretnem mestu. Kadar sprejemem to vabilo in mi je dano, da ga tudi živim, sem sam zadovoljen in z veseljem bogatim, osrečujem tudi druge.

V evangeliju smo slišali, kako lahko svojeglavo uresničevanje poklica in neprimerno služenje Gospodarju zagreni naše življenje in okrne radost še drugim. Gospodar nam je zaupal talente in pričakuje ustvarjalnost v skladu z milostjo, ki nam jo daje, in po navdihih Svetega Duha. Zato niso prazne Jezusove besede: »Kdor je veliko prejel, od tega se bo veliko zahtevalo.« To ni grožnja, ampak spomin na naše dostojanstvo, naš potencial in sveto odgovornost, ki nam jo je zaupal Bog.

Sveti Pavel se je zavedal sposobnosti, ki mu jih je Bog dal, in milosti, s katerimi ga je spremljal. Zato tudi z veseljem – pa naj bo prilično ali neprilično – oznanja, deli veselje in širi Božjo navzočnost. Ob tej zavzeti aktivnosti apostola, lahko razumemo, da služabnik iz evangelija ni sojen po tem, kaj in koliko ima, ampak po tem, kako uporablja tisto, kar mu je bilo zaupano. Dober in zvest služabnik razumno razdeljuje tisto, kar mu je dal gospodar; nezvest in nezanesljiv služabnik pa uporablja gospodarjevo imetje zase in grdo ravna z drugimi.

Ob misijonski nedelji je prav, da oživimo prvotno gorečnost, da darove in talente od Boga hvaležno sprejememo in z njimi znova razsvetlimo svojo pot in postanemo luč za druge.

Papež Benedikt XVI. je v misijonski poslanici leta 2012 zapisal: »Vera je dar, ki nam je dan zato, da ga delimo z drugimi; je talent, ki smo ga dobili, da bi prinesel sad; je luč, ki ne sme ostati skrita, temveč mora razsvetliti celo hišo. Je najpomembnejši dar, ki smo ga prejeli v našem življenju in ki ga ne moremo in ne smemo zadržati sami zase.«

Spoznati in ljubiti Kristusa, pomeni želeti, da ga tudi drugi spoznajo in se zanj odločijo.

Marija, zdravje bolnikov – prosi za nas!

Četrtek, 22. oktober 2026

Sveti Janez Pavel II., papež

Berila: Četrtek 29. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Ne bojte se Kristusa

Običajno že po naslovu kakšne knjige ali pa po geslu kakšne prireditve, ugotovimo, kakšna bo vsebina in namen. V današnjem evangeliju pa najdemo stavek, ki bi lahko bil povzetek Jezusovega prihoda v ta svet. Takole pravi: »Prišel sem, da bi na zemljo vrgel ogenj, in kako si želim, da bi se že vnel!«

Bog uporabi ogenj kot znamenje svoje mogočne navzočnosti in konkretnega posega v življenje posameznika in v zgodovino človeštva. Spomnimo se gorečega grma pred Mojzesom v puščavi. To je bilo doživetje neposredne bližine Boga. Ogrel in razvnel je Mojzesa, da je lahko izpeljal Izraelsko ljudstvo iz egiptovske sužnosti v obljubljeni deželo. Spomnimo se žarečega oblaka, ki je sredi noči na begu svetil potujočemu ljudstvu.

Prihod Odrešenika pa je mirna sveta noč, ki s svetlobo betlehemske zvezde rahlo nakaže nov dan za vse človeštvo. In potem Jezus nastopi z ognjem, ki očiščuje: »Nikoli ni nihče tako govoril«, so vzklikali ljudje. Svetloba pa ne ugasne na križu, plamen ni pogašen z grobom! Najprej zaneti Marijo, da postane Mati nas vseh. Tretji dan pa pomeče na tla tiste, ki so stražili grob, kajti življenje je močnejše od smrti. Božja ljubezen je močnejša od sovraštva, binkošti so nov vihar, so požar s plameni ljubezni, poguma, novega stvarstva. Ogenj je simbol Božje ljubezni in Jezus želi s to Očetovo ljubeznijo vžgati ves svet.

Spomnimo se ognja Božje ljubezni, ki se je skrival v geslu papeža Janeza Pavla II. – »Ves tvoj – Marija« – kako je raztopil železno zaveso in prinesel luč v temo Vzhoda.

Ko sveti Pavel v današnjem berilu moli, da bi spoznali »širokost in dolgost, visočino in globočino« Kristusove ljubezni, prosi za to, da bi spoznali moč in intenzivnost živega ognja Božje ljubezni ter Božje želje, da se le ta razširi po vsem svetu.

Sveti Janez Pavel II., katerega praznik se v Cerkvi danes praznuje, je dejal: »Pomembno je, da srce gori od tiste Božje ljubezni, ki – edina – lahko spremeni temo v svetlobo, pepel v ogenj in podari novo življenje«.

Dolijmo Božjo milost na ta ogenj v svojem srcu in v svojem življenju.

Sveti Janez Pavel II. – prosi za nas!

Petek, 23. oktober 2026

Sveti Janez Kapistran, duhovnik in misijonar

Berila: Petek 29. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Presojajmo znamenja časa

Zdi se, da imamo danes prednost pred preteklimi rodovi. Imamo znanstvene, tehnične in medicinske dosežke. Čeprav vemo, da še vedno držijo stoletne izkušnje iz preteklosti, in da pregovori še vedno zadenejo bistvo. Čeprav je današnja tehnika marsikaj presegla, bi lahko ugotavljali, da danes manjka izkušnja srca.

Ker smo Božji otroci ter bratje in sestre med seboj, nas bolj zanima pogled na to, kaj se dogaja v naših odnosih. Na tisto, kar resnično določa naše razpoloženje, rodovitnost in urejenost našega življenja. Zato je danes v evangeliju Jezusova beseda kar huda in odločna. »Hinavci!« pravi, ne z namenom, da bi žalil, ampak da bi streznil. »Obličje zemlje in neba znate presojati, kako da ne znate presojati znamenj časa?«

Veliko pomembnejše od vremena je prepoznati, kako posega Bog v vse čase in zgodovino človeštva. Jezus želi, da se ne obremenjujemo z modo oblačenja glede na pihanje vetrov in na vreme trenutne oblasti – ampak si nadenemo dobroto, usmiljenje in ljubezen. Spodbuja nas, naj ne odlašamo s stvarmi, ki jih je treba urediti, kot so odpuščanje, povezanost in sodelovanje. V nevihtnih časih sveta je treba pomirjati viharje in delati za mir. V času zmedenosti duha, je nujno sporočati resnico. Ko človeštvo zmrzuje v hladu sovraštva, lahko ogreje samo nesebična ljubezen.

Poslanstvo Cerkve mora biti danes usmerjeno v zavzetost za pravico in poštenje, v pozornost do vsakega človeka po vsem svetu, in odgovornost, ki jo ima vsak, da v slabem vremenu postanemo »vsaj dežnik pozornosti in pomoči, če že ne streha ljubezni in rešitve«.

Sveti papež Pavel VI. je velikokrat poudarjal, da je eno od znamenj časa, ki jih moramo danes razbrati, nujnost veselega oznanjevanja naše vere.

Nikar ne odlašajmo z akcijo za veselo oznanjevanje in pričevanje o navzočnosti, pomoči, usmiljenju in dobroti Jezusa Kristusa, v nadaljevanju njegovega misijonskega dela.

Marija, Mati dobrega sveta – prosi za nas!

Sobota, 24. oktober 2026

Sveti Anton Marija Klaret, škof in misijonar

Berila: Sobota 29. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Biti rodoviten

Prav enolično, dolgočasno, neživljenjsko in žalostno bi bilo, če bi vsi bili čevljarji ali natakariji. Seveda je potrebno, da varno stopamo po cestah, nujno je, da osvežimo in okrepimo svoje telo – toda vsi nešteti poklici skupaj poskrbijo, da ima življenje polnost, predvsem pa, da nas povezujejo v zadovoljno družino bratov in sestra.

Apostol Pavel se zaveda odgovornosti pred Bogom in pred ljudmi, ko pravi: »Bog je dal, da so eni apostoli, drugi preroki, spet drugi evangelisti in drugi pastirji ter učitelju. Tako se gradi Božje kraljestvo« – lahko pa hira in propada, če se te odgovornosti ne zavedamo.

Vsak od nas je drevo, ki naj rodi sadove po svoji sposobnosti in tako veselo uresničuje svoje poslanstvo. Istočasno bogati in osrečuje skupnost. Vse telo – pravi apostol – prejema moč za rast iz glave, ki je Kristus – in tako se gradi telo ljubezni.

Jezus je prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju, zato je ostro okaral nerodovitno smokvo. Temu pa dodaja skrb vzbujajočo napoved: »Če se ne spreobrnate, boste vsi pokončani.« Ja pokončali se bomo sami, ker bomo stradali – ne materialnih dobrin – ampak zaradi pomanjkanja ljubezni – ljubezni, ki se žrtvuje in daruje za druge. To nam je prinesel, pokazal, živel in podaril Jezus. Zato je prišel, da pokaže na veličino stvarstva, ki je dar Očeta, na vrednost daritve, ki je njegov dar in ogenj Svetega Duha, ki je ogenj ljubezni.

Ali je prav, da smo sedaj mi ob vsej naklonjenosti nebeškega Očeta, odprtosti Srca Jezusa Kristusa in objemu ljubezni Svetega Duha – nerodovitne smokve?!

Torej je prva stvar, da bi rodili sadove, da se naučimo nauka iz prilike o figovem drevesu – da ostanemo v Kristusu. Papež Leon nas letos v svoji *Poslanici za Misijonsko nedeljo* opominja: »Biti kristjan, je življenje v združenosti s Kristusom.«

Gospod Jezus skrbno obdeluje in zaliva našo zemljo, da bi lahko prinesli obilne sadove. Molimo, da mi in naši bratje in sestre v Cerkvi ne bomo kot neplodne smokve, ampak bomo izkoristili čas, ki nam je dan, in bomo poskušali prinesiti čim več sadov.

Marija, devica milostljiva – prosi za nas!

Nedelja, 25. oktober 2026

Berila: 30. nedelja med letom – Leto A

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Ljubiti z vsem srcem

Tako radi si zastavljamo provokativna vprašanja – pa ne toliko z namenom, da bi rešili problem, bolj zato, da spravimo v zadrego sogovornika, ali celo v radovednosti, če bomo zablesteli kot zmagovalci v debati.

Nekaj takega je hotel tudi učitelj postave iz današnjega evangelija. V zadrego je hotel spraviti Jezusa, za katerega je slišal, da je povedal že marsikatero modro, ki je bila množici všeč. Vprašanje je na videz zelo preprosto: »Učitelj, katera je največja zapoved v postavi?«

Tukaj bi lahko rekli, da vsak človek vidi to zadevo po svoje. Starši bi rekli – najpomembnejša je 4. zapoved, oropani bi rekli, ne, 7. zapoved je pomembna, prevarani bi se zavzeli za 6. in 9. zapoved, molivci pa bi se strinjali, da so na prvem mestu prve tri zapovedi.

Zato bo sedaj zanimivo, kako bo odreagiraj Jezus, ki se ima za Božjega sina, od Boga poslanega preroka in rešitelja. Jezus ni potreboval dolge razprave, niti ne prepričljivih dokazov ali posebnih dokumentov – ampak čisto preprost stavek: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem« in: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« In: »Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.«

Vse, v krščanskem življenju, izhaja iz Božje ljubezni in ljubezni do bližnjega, ne kot iz dveh ločenih stvarnosti, ampak kot iz enega povezanega toka. Jezus ne pravi: »Ljubite me, kakor sem vas jaz ljubil«, ampak »ljubite drug drugega, kakor sem vas jaz ljubil«. Naša ljubezen do Jezusa se bo pokazala v naši ljubezni do bližnjega, ki naj ga ljubimo v mislih, v srcu in duši brez pridržkov. Tu spoznamo temelj misijonskega poslanstva vse Cerkev in vsakega izmed nas. Česar se namreč mi veselimo, to radi z drugimi delimo.

V današnjem berilu iz Mojzesove knjige smo lahko spoznali, da je Bog že v stari zavezi naročal Izraelcem, naj ne pozabijo na najbolj ranljive, na tujce, vdove, sirote, revne. Jezus samo nadaljuje Očetovo delo in s tem konkretizira tudi svoje poslanstvo – ko se v svojem javnem delovanju v prvi vrsti sklanja k najbolj revnim, ko svojo pozornost posveča odrinjenim in zapostavljenim.

Po Jezusovem priporočilu, naj povsod oznanjamo Božje kraljestvo, naj bolnike ozdravljamo, žalostne tolažimo, lačne nasičujemo ... Tako je jasno, v čem je bistvo krščanskega življenja: Bog je usmiljen in dobrotljiv do vsakega izmed nas, ki imamo to srečo, da pri mašni daritvi slišimo evangelij, ta kažipot za življenje, in uživamo Evharistijo, ta Kruh močnih. In nujno je, da razumemo Jezusa, ko pravi, da tako kot ravnamo z lačnimi, žejnimi, nagimi, tujci, bolniki ali zaporniki, tako ravnamo z Njim (Mt 25,31–46).

Apostol Pavel, ki je sam v svoji temi doživel luč od zgoraj, nam pove, da smo tudi mi prejeli navdih Svetega Duha, zato smo se lahko odvrnili od praznih malikov, se spreobrnili k pravemu Bogu in z deli ljubezni ne le osrečili druge,

ampak jih pritegnili, da lahko sedaj skupaj gradimo Božje kraljestvo med nami – in pritegnemo še druge. Najprej smo ljubljani in iz tega Božjega objema ljubezni se učimo ljubiti. To je temelj misijonske dejavnosti Cerkve.

V letošnji poslanici za *Misijonsko nedeljo* je papež Leon XIV. poudaril, da je ljubezen »bistvo« misijonov Cerkve. Dejal je: »Poslanstvo učencev in celotne Cerkve v Svetem Duhu nadaljuje Kristusovo poslanstvo, kajti poslanstvo, ki se rodi iz ljubezni, se živi v ljubezni in vodi v ljubezen, izhaja iz ljubezni Kristusa in nujno vodi do Kristusa. Na isti način so skozi dolga stoletja množice kristjanov, mučencev, pričevalcev in misijonarjev dale življenje za to, da bi oznanile svetu to Božjo ljubezen. Tako se evangelizacijsko poslanstvo Cerkve nadaljuje pod vodstvom Svetega Duha, Duha ljubezni, vse do konca časov.«

Tukaj je spodbudna beseda svete Terezije Deteta Jezusa: »Ljubimo Jezusa in naredimo, da bo ljubljen«. Ponovno sprejmimo to ljubezen, pustimo, da nas še bolj preoblikuje, in nato sodelujmo, da bo ta ljubezen prekipevala v evangelizaciji in spreminjala svet – v svet radosti, veselja in ljubezni.

Marija, devica najmodrejša – prosi za nas!

Ponedeljek, 26. oktober 2026

Berila: Ponedeljek 30. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Živeti ljubezen

Kako sladke znajo biti naše besede, posebej takrat, ko drugim svetujemo in priporočamo, kakšen odnos naj imajo do svojih družinskih članov, kako naj bodo povezani s sosedi in kako naj sodelujejo v fari. Če pa jih naobrnemo na naš odnos, na naše delovanje – je velikokrat vse skupaj pregrenko, da bi sprejeli svojo nalogo in osrečevali druge. Toda to je misijonsko poslanstvo, to je odgovor na Božjo ljubezen, ki nas objema, nas vabi in obvezuje, da jo delimo naprej. Tudi danes bi morali čutiti tako, kot so govorili prvi kristjani: »Brez Gospodovih skrivnosti ne moremo živeti ... in ne moremo, da Kristusa ne bi oznanjali ...«

V današnjem evangeliju nam Jezus daje zgled, kako naj ravnamo v odnosu do tistih, ki jih je življenje pritisnilo k tlom. Običajno res ne zmoremo ozdraviti tako, kot je to storil on, da je tej ženski vrnil zdravje in dostojanstvo – tudi zato, ker imamo premalo vere – lahko pa mnogim pomagamo, da se postavijo na svoje noge, da dvignejo pogled, da gredo pokončno naprej, da v hvaležnosti, da so bili rešeni, tudi oni delijo naprej pogum in veselje. Kako aktualen misijon danes, ob vseh teh psihičnih in fizičnih pritiskih na človeka.

Seveda se bo tudi danes našel kdo, ki se bo obregnil ob naše ravnanje, ki ga bo zbadla v oči naša dobrota in požrtvovalnost – ki je on nima in ne razume. Mnogi danes govorijo –»saj za to imamo socialne ustanove, saj plačujemo davek, tisti, ki so za to plačani, naj tudi ukrepajo«. Vsi pa vemo, da v odnosu do teh – odrinjenih, ranjenih na duši in na telesu, do sključenih zaradi teže življenja – igra odločilno vlogo odnos – da bolečino čutimo, da reveža zares vidimo in s srcem začutimo – ter potem tudi aktivno pomagamo.

Sveti Pavel v berilu spodbuja kristjane v Efezu, naj živijo tako, da bodo odražali novo življenje, ki ga prinaša Kristus. »Bodite dobri drug do drugega, usmiljeni, odpuščajte drug drugemu, kakor je vam Bog odpustil v Kristusu«, in dodaja: »Živite kot otroci luči«. Poslanstvo Cerkve se začne v tej ljubezni.

Sveti Janez Pavel II. je zapisal: »Kdor se hrani s telesom in krvjo križanega in vstalega Gospoda, tega ´darú´ ne more obdržati le zase, pač pa ga mora velikodušno deliti z drugimi. Močna in predana ljubezen do Gospoda nas usposablja za pogumno oznanjevanje Kristusa ... ki se pokaže v dejavnem ustvarjanju bolj pravične, bolj bratske in sestrskе družbe.«

Marija, začetek našega veselja – prosi za nas!

Torek, 27. oktober 2026

Berila: Torek 30. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Biti zrno in kvas

Minili so časi, ko smo bili sužnji in hlapci. Ne samo, da imamo svojo državo, svojo domovino in se tako počutimo in smo suvereni na svoji zemlji – tudi javno razpoloženje je tako, da si ne damo komandirati, razen tam, kjer smo ekonomsko odvisni, ali pa spretno z reklamami zapeljani. Pravil za osebno in družbeno življenje je kar veliko – pa redko primejo. To lahko zaznamo v družini, to se čuti v kraju, to se doživlja vsak dan v javnem življenju.

Morda se nam zdi, da nimamo vpliva, da bi naš voz zapeljali ven iz te teme – takrat rečemo: pač tako je, časi so taki, mladina je taka, saj se ne spleča, saj se boš opekel, če boš kaj rekel ...

Blaženi A. M. Slomšek je dejal: »Časi so takšni, kakršni smo ljudje!«

Jezus v današnjem evangeliju ne daje kar tako za zgled gorčično zrno in kvas. Kako pomembno je, da se zavedamo, da sredi vseh stisk in teme, naše življenje požene zelenje dobre volje in daje sadove poguma, povezanosti, sodelovanja. Ptice jutranje zarje bodo gnezdele v naših krošnjah veselja in s prepevanjem spodbujale k rasti tudi druga gorčična zrna.

Vsak nasmeh razoroži, vsaka prijazna beseda ogreje, vsaka pomoč zrahlja spono – toplo srce stopí vsak led. Gotovo tudi tukaj velja Jezusova beseda: »Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte.«

Današnja Božja beseda nam želi povedati, da naše krščansko ravnanje ni suženjstvo, ampak je služenje. Služenje pa je sad iskrene ljubezni. To potem osrečuje zakonca in vso družino, farane in vso župnijo, posameznika in ves narod. Ravno zakon in družina lahko posredujeta Božjo ljubezen kot srce evangelija.

Sveti papež Janez Pavel II. se je osredotočil na to, kako poteka misijonsko delo Cerkve. Kristusova »mala čreda je poslana v svet ... kot gorčično zrno novega človeštva ... da zgradi skupnost, ki je podaljšek Jezusove družine in 'kvas' za rast Božjega kraljestva«.

Tako se poslanstvo Cerkve in rast Kristusovega kraljestva večinoma ne uresničujeta skozi velike dogodke, kot so bile prve binkošti, ampak skozi majhna dela in zvestobo, ljubezen in upanja polno vztrajnost misijonarjev in nas vseh.

Marija, posoda časti vredna – prosi za nas!

Sreda, 28. oktober 2026

Sveta Simon in Juda Tadej, apostola

Berila: Svetniki str.: 288

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Apostoli veselja

Kadar se srečamo s prijatelji, si imamo marsikaj povedati. Tisti, ki ga cenimo, nas posluša, mi pa njega. Običajno takrat ne gledamo na uro. Res je, da so tudi dnevi, npr. nedelja, ko si vzamemo malo več časa za srečanja, za pogovore, tako rekoč za skupno praznovanje. In takšna srečanja, takšni pogovori nam dajejo pogum za ves teden.

Tak občutek imamo ob današnjem evangeliju, ko Jezus kar celo noč prečuje v molitvi, v pogovoru z Očetom – in potem pride do pomembne odločitve – kdo bodo njegovi najožji sodelavci. Že samo ta pogovor nam po Jezusu daje zgled in spodbudo – da bi se tudi mi radi srečevali in pogovarjali z Bogom – kot se družimo s prijatelji. Posluša nas, razume nas, svetuje nam, pošilja nam za sopotnika svojega Sina, daje nam besedo resnice in Kruh življenja.

Če v svoje delo, posebej pa v nedelje vtkemo molitev, pogovor z Bogom – je to luč in moč za naše življenje skozi ves teden. »Kdor vero izgubi, vse izgubi, luč mu ugasne sredi noči« – so besede A. M. Slomška. Pri nedeljskem druženju pri mizi svete evharistije, prejmemo moč za naše Kalvarije v naslednjem tednu.

Jezus je vedel, da mora najprej okrog sebe ustvariti družinsko razporejenost. Preprosti učenci bodo z zdravo kmečko pametjo sprejeli njegov nauk, ga živeli in z veseljem ponesli v svet.

God kar dveh apostolov slavimo danes, sv. Simona in Juda Tadeja. V srečanju z Jezusom, v nešteti pogovorih z njim, v doživljanju njegove navzočnosti in v poslanstvu, ki jima ga je zaupal – sta mogla biti velika misijonarja bližnjega in daljnega Vzhoda. Njuna priprošnja naj nam da spoznanje, kako pomembno je srečati Gospoda, pogovarjati se z njim, spoznati ga, stopiti na njegovo pot – in to radost in polnost življenja podarjati tudi drugim.

Sveti Janez Pavel II. nas spodbuja, naj se zanesemo na Svetega Duha, saj tako kot je spremenil jedro prvih učencev v pogumne Gospodove apostole in oznanjevalce njegove Besede, tako tudi danes še naprej pripravlja priče evangelija v našem času.

Marija, kraljica apostolov – prosi za nas!

Četrtek, 29. oktober 2026

Berila: Četrtek 30. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Povezani v ljubezni

Na kmetijah smo lahko nekdam obćudovali skrbno mater. Kako pozorna je bila kokoš do svojega potomstva, da je tri tedne vztrajala noć in dan, ko je grela jajca, da so se zvalili piščančki. In kako skrbno jih je vodila okrog, in kar gorje, če je prišel preblizu maček. Najbolj prisrčno pa je bilo opazovati, kako jih je skrila pod svoje peruti, če je bilo slabo vreme, ko je pretila nevarnost kragulja ali ko je nastopila tema.

Tisti, ki smo to še doživeli, razumemo današnjo Jezusovo priliko o koklji. Jezus govori o zaščiti in varovanju Izraela, sedaj pa rešuje nas pred roparji in lisjaki, pred plohami in ćloveškimi nevihtami, pred zlobo hudobije. Jezus ve zakaj je prišel na svet in jasno pozna svoje poslanstvo. Svoboden in odloćen nadaljuje pot ter izpolnjuje delo, ki mu ga je zaupal Oće.

Da bi tudi nam uspelo izpolniti svoje poslanstvo, da bi tudi mi ostali pod perutmi Svetega Duha – nas je apostol Pavel v berilu povabil: »Okrepite se v Gospodu ... nadenite si Božjo bojno opravo, da se boste obvarovali pred vsemi zvijaćami in boste ostali trdni in pokonćni v objemu ljubezni. Šćit pa naj bo trdna vera, s ćimer boste zaustavili puščice hudega duha. Zraven pa molite zase in drug za drugega.« Kako konkreten, kako sodoben je Pavel, ki je ćutil bolećino zaradi Gospoda, ki hoće zbirati nas, kakor koklja zbira piščeta. Pa tudi mi kdaj noćemo sprejeti njegove rešilne ponudbe. In tako pridejo jastrebi in razbijejo skupnost.

V zgodnji Cerkvi sta dve stvari pomagali spreobrniti rimski imperij. Prva je bil zgled krščanske ljubezni. Druga je bilo prićevanje mućencev, ki so pogumno sprejeli grozna mućenja iz ljubezni do Jezusa, ki je prej dal svoje življenje zanje.

Papež Franćisek je leta 2013 zapisal: »Na misel mi prihajajo tudi kristjani, ki so v razlićnih delih sveta podvrćeni teŹavam pri odkritem izraćanju vere. To so naši bratje in sestre, pogumni prićevalci, ki z apostolsko vztrajnostjo prestajajo mnoge sodobne oblike preganjanja. Mnogi tudi tvegajo življenja, da ostanejo zvesti Kristusovemu Evangeliju. Njim in nam vsem ponavljam Jezusove tolaŹilne besede: ‘Pogum, jaz sem svet premagal’.«

Marija, Mati Cerkve – prosi za nas!

Petek, 30. oktober 2026

Berila: Petek 30. tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Podarjati rešitev

Kolikokrat dobrota bode v oči. Danes morda še posebej, ko smo ljudje vse preveč zagledani v lastno korist – moj uspeh, moj napredek, moje dobro – kaj je s sočlovekom, mi pa ni mar, sam naj poskrbi zase. Zato pa ne prenesemo, če je kdo v naši bližini dober, pošten, rad pomaga, odstopi mesto, ponudi ne le prijazne besede, ampak tudi roko v pomoč. V globini duše nas vest opozarja, ponos pa vzkipi, ker nismo v dobroti zablesteli mi.

Ob zgledu prvih kristjanov pa so neverni govorili: »Glejte, kako se ljubijo med seboj ... in tudi: nobenega ubogega ni bilo med njimi.«

V današnjem evangeliju farizeji hinavsko opazujejo Jezusa, kaj bo storil v soboto; bo prekršil zapoved in v soboto ozdravil, ko se po njihovih predpisih ne sme delati – čujte – niti dobro! Bo pomagal siromaku in ga ozdravil, in s tem prekršil zapoved o posvečevanju Gospodovega dne. Da bi jim zavezal jezike, je, ko je bolnika ozdravil, dal dramatično primerjavo: »Komu izmed vas bo padel osel ali vol v vodnjak, pa ga ne bo izvlekel takoj sobotni dan?« Seveda, ko gre za lastno korist, bi osla rešil vsakdo – človeka, od katerega pa trenutno ni koristi, pa ne!

Takoj nam postane jasno, da ni vprašanje pravila, ampak je vprašanje odnosa, ljubezni. Nekateri pravijo, da ne bodo več hodili k maši, ker nimajo nič od tega. Kdor ima rad glasbo, gre na koncert. Kdor je navdušen za nogomet, gre rad na tekmo. In oba plačata vstopnino. Za obisk koncerta ali športne prireditve – ali pa svete maše – torej ni vprašanje denar, ampak odnos, ljubezen do dogodka, vera.

Sveti Pavel v berilu začne svoje pismo Filipljanom z molitvijo zanje, da bi njihova ljubezen »bolj in bolj rastla v spoznanju in vsaki razumnosti, da bodo preskušali, kaj je boljše«.

Papež Frančišek je leta 2016 dejal, da ima Cerkev »utripajoče srce evangelija, in ga oznanja po vsem svetu, dokler vesela novica ne pride do zadnje žene in moža, ostarelega, mladega in otroka. ... Cerkev iz te ljubezni živi in jo daje spoznavati ljudem«.

Misijonsko poslanstvo nas kliče k usmiljeni ljubezni, ki naj kar zbode v oči.

Marija, posoda časti vredna – prosi za nas!

Sobota, 31. oktober 2026

Berila: Sobota 30 tedna med letom – Leto II.

Eno v Kristusu, združeni v poslanstvu – Glasniki veselja – po Mariji

Časi so taki, da se zdi, da mora vsak človek poskrbeti sam zase. Čeprav je na zunaj vse urejeno, pa tolikokrat izpademo, če ne poskrbimo zase. Zato ni čudno, da se radi borimo za prva mesta, radi sedamo na boljše stolčke. Lahko bi rekli – saj to je normalno – saj je Bog že Adama in Evo postavil na prvo mesto in ob njunem stvarjenju vzkliknil – bilo je prav dobro.

Vendar pa, kot vemo in čutimo še danes, je njuna prevzetnost imela hude in trajne posledice. Biti kakor Bog, biti na prvem mestu, odločati sam ... To je zlorabljen svoboda, ki ni prinesla in ne prinaša prave rešitve, ne resničnega uspeha in notranjega zadovoljstva. Spoznanje, da si nag, torej ranljiv, brez vsega; spoznanje, da si podrl usklajenost z bližnjim in celo enost s Stvarnikom – to te požene v grmovje, da se skrivaš pred odgovornostjo, in opazuješ, kako sedaj tvoja egoistična prizadevanja rodijo trnje in osat.

To se ponavlja skozi vso zgodovino človeštva! Gospod kliče: »Kadar si pa ti povabljen na gostijo, ne sédaj na prvo mesto ... da se ne boš v enaindvajsetem stoletju s sramoto začel presedati na zadnje mesto!« Ja, prihajajo drugi, ki sédajo za mizo z Gospodom, ker smo se mi v samozadostnosti prevzeli.

Na ta zadnji dan misijonskega meseca nas evangelij vabi, da se ustavimo pri bistveni vrlini vsakega misijonarja: ponižnosti. Jezus ne govori le o lepih navadah, temveč razkriva lastnost in logiko Božjega kraljestva. V svetu smo nagnjeni k iskanju priznanja, k uveljavljanju sebe in k prevladi nad drugimi. Pot Božjega kraljestva pa je drugačna: je pot ponižnosti. Janez Krstnik, prvi misijonar, je tako živel in rekel: »On mora rasti, jaz pa se manjšati« (Jn 3,30).

Kristusa oznanjajo tisti, ki so pripravljeni služiti, darovati se, pustiti, da je iz njihovega ravnanja viden Kristus. Papež Frančišek je zapisal: »Misijonsko poslanstvo je navsezadnje Jezusovo, mi pa smo le njegovi ponižni sodelavci, njegovo orodje za graditev Božjega Kraljestva med nami.«.

Po Marijini priprošnji se pritismimo na Jezusovo srce, da bo tudi naše srce zagorelo v misijonski gorečnosti in objelo vse ljudi.

Marija, kraljica misijonov – prosi za nas!